ŠPEDICIJA STRADIVARIUS (spevoigra)

Uvertura romantične vrste, orkester in balet, s poudarkom na spevnosti glasbe, virtuoznosti ter gracioznosti baletk. Lahko vsebuje prepoznavne dele klasičnih skladb. Cilj je izpostaviti razliko v potrebi po glasbi pri osebah, ki jih navdušujejo klasična dela, in osebah, ki jih mikajo preprostejše, manj zahtevne zvrsti.

OFF *(moški glas, pravljično)*: Nekoč je živela mlada deklica po imenu Ninika, ki je že od najnežnejših let oboževala klasično glasbo. Njena ušesa so željno vpijala melodije, njeno srce je utripalo v ritmu, njene nožice so hotele plesati, njeni prstki so hoteli igrati. Kadar koli je zaslišala ubrano igranje orkestra, so jo zvoki popolnoma prevzeli.

Na oder pride deklica s šolsko torbo, obstane in posluša orkester. Nato priplešejo baletke, deklica sede, odloži torbo in očarano gleda njihov ples. Glasba postane resnejša, malce temačna.

OFF *(moški glas, pravljično)*: Toda, dekličinima staršema ni bilo mar za svet ubranih melodij. Njun pogled na življenje je bil popolnoma drugačen od dekličinega. Njena mama je bila nadvse redoljubna, ojej, po pravici povedano, že kar malo preveč. Red se ji je zdel najpomembnejša stvar na svetu, kar naprej je nekaj čistila ali pospravljala, urejenost je bila zanjo bolj bistvena od ustvarjalnosti. Dekličin oče pa je imel špeditersko podjetje, tako da se je noč in dan ukvarjal s tovorom, škatlami, viličarji in vlačilci ter računal, koliko bo s svojimi posli zaslužil. Dolgo časa za klasično glasbo v njihovem življenju ni bilo prostora.

© Mateja Perpar
Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

Na oder pride ženska s pršilko in krpo, prizadevno, morda malo nevrotično ureja notna stojala in jih briše, stopi k dirigentu, mu vzame paličko iz rok in jo očisti. Čisti tudi violončela, navidez poškropi trobente, jih briše itd. S svojim delom glasbenikom povzroča nelagodje. Obrne se proti občinstvu in komično samozavestno zapoje.

Ž: Ženska drži tri vogale pri hiši.
Torej kuhaj in čisti in prah ves pobriši,
če hočeš imeti pravo veljavo,
pa hitro še smetano stolci za kavo.

Predpasnik je zame najlepše darilo
ali pa prašek za belo perilo.
Obvladam štedilnik, sesalnik, omelo,
kuham zagnano in pečem veselo.

Nikoli ni nič pretežko in premalo,
da le zaslužim si moževo hvalo.
Moj dom je bleščeč in predvsem: brez strahu –
nikjer ni niti trohice prahu!

Člani orkestra zavijajo z očmi. Ženska odide. Orkester začne igrati novo melodijo, vendar to ne traja dolgo. Na oder pride moški z veliko škatlo in telefonom. Telefon zazvoni, orkester utihne. Moški odloži škatlo in se oglasi.

M *(možato)*: Jaaa? Štefan! Živjo! Tako! Jutri! Vse zrihtano. Kaj? Ja, res te malo slabo slišim. A? Halo?! Ja, zdaj je bolje. *(glasno)* Brez skrbi, sem rekel. Dva šleperja že naložena. Ja! *(še glasneje)* Na-lo-ŽE-NA!

© Mateja Perpar
Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

Na oder za hrbtom moškega prihiti ženska, maha s krpo in ga malo čisti po ramenih.

Ž: Si me klical?

Moški se obrne. Še vedno telefonira:

M: A? Dragica? *(v telefon)* Ne, ha, žena je prišla. Skratka, vse zmenjeno. Jutri pripeljem robo. Ja. No, tako. Lep pozdrav, Štefan. Pozdrav!

Izključi telefon. Orkester uvod, prva arija v ritmu valčka. M & Ž pojeta posamič oziroma skupaj:

RED IN DENAR

M: Pri hiši pomembni sta dve stvari –
tako se vsaj tebi in meni zdi:
brez dnarja, brez reda vsak zakon trpi.
Če mož je brez cvenka, sitna je žena,
švoh v kuhni in vobče nerazpoložena.
Zato sva v svojih pogledih usklajena.

Ž: Odraslost odvzame ti voljo za šalo,
posel je ključen in časa je malo,
treba je delat, dokler se bo dalo.

Igranje glasbil je samo za otroke
in tiste, ki sram jih je umazati roke.

© Mateja Perpar
Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

M & Ž: Od prvega lupčka do zlate poroke
če nimava dela, naju skrbi –
s čim danes, kam jutri, kako čez tri dni.
Življenje pač težka in resna je stvar,
v življenju pomembna sta red in denar!

Konec arije, M & Ž se spogledata in si prikimata, k njima pristopi deklica.

D: Mami, oči, jaz imam eno prošnjo.
M & Ž: Povej.
D: Ali bi lahko igrala klavir?
M: O, ti hudir. Zakaj pa?
D: Ker tako lepo zveni.

M & Ž zmajeta z glavama.

Ž: Veš, koliko tipk je to? Kako se praši?
M: In glasen je,
Ž: … glasen…
M: … težko se ob njem spi.
Ž: Povzroča nered… Ogromno prostora v sobi zaseda…
M: Skoraj kot viličar…
Ž *(kima)*: Tako je, seveda.
D *(proseče)*: Ampak jaz bi vse dala, da lahko bi igrala… Dobro, pa ne klavirja, če je prevelik… kaj pa violino?
M: Hm, manjše… To je že bolj fino. Ne bi rajši harmonike? *(zapoje začetek Golice)* Tara – taraaa – tara ta ta.
D: Eeee, meni je všeč klasična glasba, oči. Mozart…

© Mateja Perpar
Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

M: Mozart? To je tisti tip s čokoladnih kroglic? Prmejduš, od kod si se ti vzel, otrok? *(vzdihne)* Recimo, da res violino, ampak, da novo bi kupovali…
Ž: … s tem se res ne bi obremenjevali…
D *(sklene ročice):* Proooosim!
M *(razmišlja)*: Na podstrehi je, mislim, nekaj zelo stare šare,
in čisto na dnu najstarejše omare je škatla tvojega pra-pra-pra-pra deda, in v njej…
D *(vznemirjeno, srečno)*: Violina?
M *(rahlo naveličano)*: Tako je, seveda. *(vzdihne, po kratkem premoru)* Za prvo silo, potem dozoriš in kmalu namesto na glasbeno uro greš rajši z menoj na špedicijsko furo.

Deklica zavriska in odpleše z odra. Starša gledata za njo.

M: Otroci…
Ž: Ne vedo, kakšno je življenje.
M *(ne razume)*: Klasična glasba… ni mi jasno, zakaj. S harmoniko človek v gostilni se druži…
Ž: … in zraven še kakšen novčič zasluži.
M *(odmahne z roko)*: Eh. *(gospodovalno)* Žena, jutri je nedelja, računam na juho z nudeljci ob Pozdravih in čestitkah. Pa pražen krompir.
Ž: Veš, da, Franci, veš, da.
M: Zdaj moram pa še tole odnesti, pomagaj mi…

Odideta z odra, odneseta škatlo.
Zaslišimo nežno, spevno glasbo (recimo podobno kot je 2. stavek, Adagio, Mozartove sonate v c-molu, K457), na oder pride deklica, v roki nosi star, zaprašen kovček. Sede na sredino odra in ga odpre.

© Mateja Perpar
Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

Ostrmi od navdušenja, nato nežno vzame iz kovčka violino, jo poboža in stisne k sebi. V orkestru izrazit violinski part. Nato deklica zapoje:

VIOLINA

Stara violina dolgo ni igrala,
polomljena, brez strun v žametu je spala.
Svetloba jo predrami, žamet se razpre
in neznana roka ji trka na srce.
Nežno jo popravi, strune uglasi,
pod dotiki loka drhtita zvočnici.
Skozi violino steče potok let,
v njenih zvokih slišim šepet daljnih besed.

Ko preneha s petjem, položi violino nazaj v kovček.

D *(navdušeno)*: Jutri pa v glasbeno šolo!

Odhiti z odra. Glasno tiktakanje ure.

OFF*(moški glas, pravljično)*: Tako se je mala Ninika začela učiti igranja na violino. Prav dobro ji je šlo. Razvijala se je v odlično glasbenico. In, kot se dogaja vsakomur, so se jutra prelivala v dneve, popoldnevi v noči, vsak novi jutri v danes in nato v včeraj. Čas je tekel in tekel. Najprej je v šoli dobila majhno, tričetrtinsko violino, po letu in pol pa je že toliko zrasla, da je nekega dne prinesla s seboj violino s podstrešja. Ob prihodu v glasbeno šolo je srečala druge otroke in se z njimi zapletla v pogovor.

© Mateja Perpar
Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

Drug za drugim ob glasbi pride na oder gruča otrok z glasbili ali škatlami v rokah, vmes so lahko tudi baletke, ki poplesujejo. Na prizorišče pride tudi Ninika z violinskim kovčkom v roki. Otroci pojejo posamič ali skupaj.

OTROCI: Živjo, Ninika!
N: Živjo!
O: A si kaj vadila?
N *(ponosno, samoumevno)*: Seveda!

O1: Nam je pa vadenje včasih odveč...
O2: ... če vadimo skladbe, ki niso nam všeč...
O3: ... če vreme je sončno in kliče lep dan...
O4: ... ali dežuje in ves si zaspan.

N: Pri meni pa note so vedno v glavi
ne sonce ne dež me od glasbe ne spravi.
Zame je mavrica v notah doma,
kot kapljica sreče vsak ton mi igra.

O1: Gotovo nekoč boš velika in slavna,
O2: ... med violinistkami prva in glavna...
O3: ... na odru pred množico v soju luči...
O4: ... ker taka milina ti iz goslic zveni.

N: Upam, da bom lahko nastopila
nekje pred veliko, veliko ljudmi!
Jih v glasbo ovila, srcá raztopila,
da srečni ob koncu domov bodo šli.

Glasba pojenja. Pristopi učitelj violine. Zborček se oddalji.

© Mateja Perpar
Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

U: Glej jo, deklico! Tu prepevaš, jaz te pa iščem. Ali boš kar v zborček prestopila in goslice v pajčevino zavila?
N: NE, NE! To pa ne! Kar začniva, profesor. Danes bi vam rada nekaj pokazala!

Učitelj sede na stol, pred njim je notno stojalo. Deklica se približa.

D *(veselo)*: Lepo je biti spet v glasbeni šoli!
U: Me veseli, da ti je všeč, Ninika. Kako gre? Si doma kaj vadila?
D: Malo, ampak nisem mogla prav veliko… oči je spal popoldne… Profesor…
U *(prijazno)*: Ja?
D: Ste rekli, da mi bodo morali zdaj kupiti pravo, veliko violino… No, oči je rekel, da se ne splača in naj vzamem kar to staro, od pra-pra-pra-pra dedka. Malo smo jo dali popraviti. Pa uglašena ji tudi že. A bo v redu? Poglejte, kaj ni lepa? *(mu ponuja violino)*
U: O, dušica draga, z veseljem jo pogledam, samo danes sem po nesreči pozabil očala doma, tako da sem slep kot krt.
D: Ojoj!
U: Nič hudega, ne skrbi. Slišim vseeno odlično, tako da mi kar zaigraj nanjo, pa ti bom povedal, kako in kaj. Bo šlo?

Orkester zaigra uvod, deklica vzame violino, jo namesti pod brado in potegne z lokom po strunah. Lahko seveda namesto nje igra violinist. Zveni prečudovito, zapeljivo in nežno. Učitelj sklene roki in zamaknjeno posluša. Skladba se konča, nekaj časa tišina.

© Mateja Perpar
Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

U: To je bilo prekrasno, Ninika. Tvoja violina ima zelo lep ton. Lahko mogoče pogledaš skozi zvočnico in mi poveš, ali je notri kakšen napis? Običajno je tam znak izdelovalca.
D *(gleda od blizu)*: Slabo se vidi… ammm…. mislim, da je S… SF… ali pa je mogoče T… Strao… ne… Strad…
U *(zaprepadeno)*: O, moj bog. *(zašepeta)* A je mogoče… Stradivarius? *(vznemirjeno)* Antonio Stradivarius?
D: (gleda) Ja! O, bravo, profesor. A ga poznate?
U: *(se nasmehne)*: Ohoho, deklica moja draga! Poslušaj *(poje)*:

ARIJA ZA STRADIVARIJA

Mojster nad mojstri v delavnici snuje
dneve in dneve in dolge noči,
dokler v popolnosti ne oblikuje
prelepe oblike, ki jasno zveni.

Mojster jo čuti in boža, ljubkuje
z lakom zaščiti in z dihom suši,
da še stoletja času kljubuje,
s svojim zvenenjem umetnost časti.

U: Tvoja violina, draga Ninika, ni samo dragocena, temveč je mogoče neprecenljiva!
D: O, kako lepo! To moram pa takoj očiju povedat.
U: Le, in reci mu, naj se oglasi pri meni, da se pogovoriva, kako naprej.

Glasbeni intermezzo.

© Mateja Perpar
Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

Na oder pridejo zdaj mama in oče ter dve izredno urejeni, načičkani starejši sestri, ki sta ob Ninikinih nenehnih prošnjah strahovito zdolgočaseni. Ogledujeta si nohte, popravljata pričeske in primerjata, kako jima pristojijo oblačila.

O: Pa kaj, zdaj bi poleg violine še klavir? Pa kaj je s tabo? Kje si že videla, da bi človek igral dva inštrumenta? Saj nimaš štirih rok!

N: Sosedov Luka pa lahko igra klarinet in saksofon!
O: Sosedov Luka! To je drugače, pihalo ima pač dober ton!
Ko pleh muska v budnici vse da od sebe,
me od ugodja po riti zazebe!
N: Ampak, jaz bi rada igrala sonate na klavir ...
O *(naveličano)*: Ah, ti in tvoj klavir!
K saksofonu gre fajn zraven pir,
pri kakšni tečni klavirski sonati
pa kvečjemu šteješ muhe v solati.

Vsi se smejejo, Ninika otožno zmaje z glavo.

N *(obupano, očitajoče)*: Sploh ne razumete. Glasba je prekrasna, glasba je skrivnostna, glasba je čarobna! Glasba je ... vse! *(zapoje)*

V skrivni pisavi na beli papir
zapisani zvoki za čelo, klavir,
za violino, saks, kontrabas,
čakajo tiho, da pride njih čas.

© Mateja Perpar
Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

Da jih preberejo prave oči,
da si nekdo njih zvena želi,
da se orkester src uglasi,
in glasba se znova iz tišine rodi.

V glasbi so skrite zvezde in sonce,
v glasbi vrtinči se splet galaksij,
glasbenik vidi onstran oblakov...

Vsi družinski člani jo gledajo kot čuki.

ŠS 1 *(jo prekine)*: Bla bla bla, zdej mam pa dost tega. Čas, da še midvi neki povevi. *(teatralično zamahne z rok)*: Freeze!

Glasba utihne, Ninika začudeno gleda naokoli.

ŠS 1. *(si samovšečno gleda nohte, občinstvu)*: Js mam to čarobno sposobnost, like... da vsi obstanejo, ko kam pridem. *(Pogleda ŠS2, ki navdušeno kima)* No, like ... skor vsi.

Ninika se premakne in gre do sestre.

ŠS: 2 Kaj pa ti?
N: Name ne deluje, ker sem glasbenica.
ŠS 2: Halo? Zakaj pa ne bi delovalo?
N: Ker glasba zahteva iskrenost, čarovnija pa pretvarjanje.
ŠS 1 *(si popravlja frizuro)*: Duuuhhhh. Whatever. Ti si itak mal za luno.

© Mateja Perpar
Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

N *(sklene roki, z navdušenjem)*: Glasbeniki čutijo globoko, mislijo široko, v srcu so iskreni…
ŠS 1 *(odraslo, nič naivno)*: Ne ti meni…

Dialog se spremeni v duet, zaslišimo glasbo, sestri pojeta:

N: Z glasbenikom je najlepše biti par …
ŠS 2*(se norčuje)*: Če denarja ti prav nič ni mar…

N *(parlato)*: Pa, o čem ti govoriš?
ŠS 2 *(poje)*: Glasbenik je reven ko cerkvena miš.
Vse, kar zasluži, vlaga v glasbilo,
namesto da bi meni kupil mini krilo.

N *(odkima, skomigne, poje naprej)*:
Glasbenik je človek, ki ga vsi imajo radi!
ŠS 1: Razen njegove punce, ki jo moti, da on ves čas vadi!
N: Glasbenik razume notno govorico…
ŠS 2: Ker se ne da mu kuhat, non stop jé le pico…
N: Zvečer nastopa v soju odrskih luči,
kot najsvetlejša zvezda na odru zažari!
SŠ 1: Vsi gledajo le njega, za tebe mar jim ni.
N: Srce imajo nežno in dušo občutljivo …
SŠ 2: Če jih non stop ne hvališ, jim je takoj sumljivo…
N: Vsako dekle pod odrom jih srčno obožuje…
SŠ 1: … zato ni presenečenje, če z drugo se kušuje!
N *(parlato)*: Ti si smotana.

© Mateja Perpar
Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

SŠ 1 & 2 *(vzvišeno, frajersko, pojeta izmenično ali skupaj)*:

Ti si še otrok, midve pa zreli in izkušeni,
lepi, urejeni in miselno nabrušeni.

SŠ1: Ko boš stara toliko, kot sem danes jaz,
boš vedla, kaj se splača in kdaj je pravi čas,

SŠ 1 & 2: ...da lovkico iztegneš,
k sebi ga potegneš,
v denarnico ga dregneš.
Če nič ne zacinglja, naj druga ga ima.

ŠS1 *(veličastno zamahne z roko)*: Unfreeze!
M *(stopi do ŠS1, jo potreplja)*: Kako si to prav povedala! Lepa in pametna. No, gremo, kosilo se bo shladilo!

Intermezzo. Orkester igra lahkotno glasbo. Baletke prinesejo na oder mizo, jo pogrnejo in uredijo za kosilo, nanjo postavijo krožnike, žlice in jušnik. Orkester utihne.

OFF *(Pozdravi in čestitke, napovedovalka)*: Za hip naj odloži delo naš dragi Franci Vozár, cenjeni Franci Vozár, po domače Šleperjev Franc. Da bi se mu še dolgo brez defektov vrtela kolesa pod kamionom in v glavi, mu želijo ljubeča žena Dragica in prijatelji špediterji, ki mu za god pošiljajo najljubšo melodijo.

Zasliši se divji vrisk (narodnozabavne vrste), nato glasba, ki jo po potrebi izvajajo člani orkestra in pevci:

© Mateja Perpar
Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

MOJI STARI VŠEČ JE MOZART

Ko v nedeljo dol se usedem in v kuhni vse diši,
že se sline mi cedijo po goveji juhici.
Zraven svinjska gre pečenka pa solata in krompir.
Kolk je fajn, da po vsem šihtu človek ima v nedeljo mir.

In ko tko sedim za mizo, imam samo še en problem –
rad poslušal bi domače, kadar juhco z nudli jem.
Moja stara pa iz take je familje bla doma,
da ob južni so v nedeljo poslušali Mozarta.

Moji stari všeč je Mozart, tko jo čez kolen bom dal,
nič več nau od mene imela, vsak večer bom v štali spal!
V traktor radio sem naštimal, cele dneve bom na njiv,
sam da končno jest že enkrat se bom Mozarta znebil!

Spet vrisk, nato tišina. Družina odloži pribor.

D: Oči, moj profesor violine sporoča, da se oglasi pri njem, ker ti mora nekaj povedati.
M *(med žvečenjem)*: Če ga bom kaj zastopil. Ti glasbeniki so meni malo čudni. Najbrž od tega, ker so vsi vegetarijanci. Jaz pa pravim, da je treba pri kosilu dobro napolnit rezervoar. Žena, daj mi še en kremenatlc!

Pihala nadaljujejo z bodro, živahno glasbo, prihitijo baletke, pospravijo mizo, vse odnesejo, družina odide. Baletke spet postavijo stol in notno stojalo, znajdemo se v učilnici. Na stolu sedi učitelj, vstopijo oče, mama in deklica. Deklica ima v rokah violino, ki jo stiska k sebi. Učitelj vstane in jim stopi nasproti.

© Mateja Perpar
Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

U *(poda roko očetu, nato še mami)*: Gospod Franci, dober dan, lep pozdrav. Hvala, ker ste prišli… Torej, želel sem se posvetovati z vami v zvezi z vašim glasbilom…
M: Mhm.
U: Ali mogoče veste, kje je vaš pra-pra-pra ded dobil violino?
M *(skomigne)*: Ko mi je oče pravil to štorijo, je razlagal, da jo je priigral s kartami.
U: Kje pa?
M: Pojma nimam. Zakaj?
U: Veste… gospod Franci, to je… ahem… italijanski inštrument, zelo verjetno izredno žlahtne izdelave.
M: In?
U: Vrednost, torej cena te violine je zelo visoka. Res vrtoglavo visoka.
M: A vi meni hočete povedati, da je to kakor en mercedes med violinami? No, ali bolj ferari, ki je italijanski?
U *(z rahlim začudenjem, ne odneha)*: Ja… lahko bi tako rekli. Če je seveda prava, nalepka je lahko tudi v kakšni violini, ki v resnici ni iz delavnice mojstra Stradivariusa. Če pa je prava… No, za primer vam povem, da so podobno violino pred nekaj leti na dražbi v Tokiu prodali za sedemnajst milijonov jenov.
M: Ne vi men od jenov, se ne razumem na to. Koliko je to v šleperjih, mi povejte. *(potegne iz žepa telefon)* Eden od tistih, ki jih imam zdaj, je vreden okoli 150 jurjev… *(razmišlja, računa na telefon)* Če bi prodal to violino, bi lahko kupil …. kaj pa vem… 25 šleperjev… To bi pa bilo! *(se zasanja v načrte)* Hmmm, kako bi dal potem ime firmi? Nekaj, kar se sliši pomembno, kakšno tako famozno besedo bi rabil… Kako je že ime tistemu vašemu mojstru, ki je tesal violine? Saj vem, evo *(slovesno na vso moč)*: Špedicija Stradivarius! Uj, to bi bilo veselo na poti!

© Mateja Perpar
Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

Orkester proizvaja zvoke zaganjanja motorja, trobljenja, mogoče vmes tudi piskanja ob vzvratni vožnji, sledi arija OČETA:

NA VSE STRANI SVETA
Jaz vozim vlačilec na konec sveta,
dostavljam vam robo, kjer koli se da.
Na cesti sem hiter, v kabini doma,
ko peljem in peljem do konca sveta.

Potrobim, zrikvercam, pa šibam naprej,
od mesta do mesta, čez klance, prek mej,
nabavim in plačam in potlej, juhej,
potrobim, dostavim, pa šibam naprej.

Nikoli ni konca, če voziš kot jaz,
na radiu zravn špila harmonka na glas,
vesel sem in dobro zaslužim ves čas,
nikoli ni konca, če voziš kot jaz.

U: Ahem… lepo ste to povedali, gospod Franci… Eee, kaj torej menite, da bi bilo pametno storiti? Lahko pokličem znanca v Cremono, ki bo znal oceniti…
M: V Cremoni sem bil lani poleti. *(poznavalsko kima)* Pol tone jagod sem peljal, pa kar direkt v tovarno marmelade sem moral z njimi, ker se mi je hladilnik pokvaril…
U: Aha… no, kot rečeno, dobro bi bilo, da bi ugotovili…
M *(pravzaprav ne posluša profesorja, razpreda)*: Ampak če bi to škripajočo nebodijotreba prodali, bi lahko z denarjem nabavil nov hladilnik. *(podjetno)* Ne samo enega, vsaj deset… in končno od občine

© Mateja Perpar
Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

odkupil tisti velik parking v obrtni coni… Bravo! Potem pa na furo! *(deklici)* Ti pa z mano, frajla, da malo vidiš svet, ne moreš vedno v tej sobci čepet…
D *(na robu joka, stiska violino k sebi)*: Kaj pa moja violina?
M *(odločno)*: Prvič, violina ni tvoja, je od mojega pra-pra-pra deda in si jo pač dobila, ker se ni splačalo kupovati nove. *(didaktično)* Drugič, starši najbolje vedo, kaj otrok potrebuje in kako se mora razvijati. Če jaz rečem, da greva na furo, si tiho in greš! Jasno?! Red mora biti. Red in denar.

Deklica skloni glavo in zajoka. Očetu postane nerodno. Profesor tolažeče poboža deklico po laseh.

M *(v zadregi, prijazneje)*: No, Ninika, ne se mi zdaj cmerit pred tujimi ljudmi. Kaj bodo rekli, kakšen oče da sem? *(prijazno)* Pa ti samo dobro hočem. *(zagnano)* Veš, s šleperjem lahko dosežeš ljudi na vseh koncih sveta in jim daš, kar potrebujejo, da so veseli in zadovoljni. To jaz najrajši počnem. A ni to krasno?

D: Ampak jaz se ne morem ločiti od nje!

Učitelj poskuša nekaj reči, pa ga deklica prehiti. Orkester zaigra, deklica zapoje:

D: Znašlá sem se v brezpotju in temi,
izguba strašno peče in boli.
Zakaj ne vidijo lepote mojega sveta,
ki je bolj živ kot njihove stvari?

© Mateja Perpar
Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

Ne morem izpustiti te iz rok,
postala si del mojega srca
in tudi, ko mi duša še tako trpi,
kot struna sem, ki s pesmijo zveni.

Nihče ni sam. Tudi če včasih se ti zdi,
da konec je, morda življenje te uči,
kako spoznaš, kaj v tebi je najvrednejše
in daje ti priložnost – opogumi se!

D *(obriše solze, odločno)*: Veš, kaj, oči. Tudi glasba lahko doseže ljudi na vseh koncih sveta in tudi ob poslušanju lepih melodij so veseli in zadovoljni. To bi pa jaz najrajši počela.

Oče skrajno začuden pogleda učitelja, ki priznavajoče prikimava dekličinim besedam.

M *(zamišljeno)*: Nikoli nisem razmišljal na tak način... glasba tudi osrečuje... kot frišne jagode ali kremenatlci. *(razsvetli ga spoznanje)* Prmejduš, frajla, a veš, da imaš prav? Jaz tudi vedno med vožnjo muziko poslušam. *(učitelju)* A vi ste srečni, ker tukaj tamale učite igrat?
U: Srečen. To je zame najlepši poklic na svetu. V naši glasbeni šoli otroke poučujemo že 50 let!
M *(začudeno)*: Lej ga, no. *(se domisli, preveri)* A ste vegetarijanc?
U: Ne.
M *(zamišljeno)*: Hm... Poglej, poglej, očitno tudi jaz ne vem vsega. *(deklici)* Veš, Ninika, če veliko delaš in furaš, vidiš ves svet, veliko zaslužiš in potem si bogat! To je pomembno! Da niti ne omenjam, da spoznaš prijatelje na vseh celinah!

© Mateja Perpar
Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

D *(zrelo)*: Če znaš lepo igrati, oči, tudi veliko potuješ, si tudi v srcu bogat in imaš prijatelje na vseh celinah!
M *(radostno)*: Prmejduš! Nikoli si nisem mislil, da imata muzika in špedicija toliko skupnega! Saj to je praktično ista reč!

Orkester zaigra veselo melodijo z elementi klasične in narodnozabavne glasbe. Vsi se objamejo in pojejo:

KONEC DOBER, VSE DOBRO

Na koncu je vedno vse dobro in prav.
Vsak tisto dobil je, kar je iskal.

Ni sreče v denarju, je pa med ljudmi,
ki radi se stapljajo v splet melodij.

Harmonika, goslice – pisan je svet,
iz fantov postavnih in fletnih deklet.

Nekdo rad se vozi in drugi igra,
tretji molčeč je, četrti brblja.

Ene navduši, kar pisal je Bach,
drugi pa rajši brišejo prah.

Nocoj v vaši družbi igrali smo, peli,
hvala vam, krasno smo se imeli!

Glasba je že skoraj pri koncu, ko oče pomaha in utiša orkester:

© Mateja Perpar
Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

M: Jaz bi še eno modro misel povedal, se mi je zdaj porodila!

Vsi mu nakažejo, naj to stori:

M: Glih tko pomembno kot vozit karjolo,
je it na koncerte v glasbeno šolo!

Smeh! Skupaj zapojejo ta zadnji verz, morda še ob pomoči občinstva.

Konec.

© Mateja Perpar
Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.